

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №010210016001641632

საქმე №ას-799-799-2018

№ას-799-799-2018 ზ-----ე

13 ივლისი, 2018 წელი

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

ზურაბ ძლიერიშვილი (**თავმჯდომარე, მომხსენებელი**),
ბესარიონ ალავიძე, ეკატერინე გასიტაშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – ბ---- ზ-----ე (შემდგომში – მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „ს--“ (შემდგომში – მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 7 მარტის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

დავის საგანი – მოძრავი ნივთის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა,
ხელშეშლის აღკვეთა

აღწერილობითი ნაწილი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. შპს „ს--მ“ (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ბ----ზ-----ის (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ მოპასუხის მხრიდან მოსარჩელის კუთვნილი ექსკავატორის უკანონო ხელყოფის აღკვეთის, ამასთან, აღნიშნული მიზნით ექსკავატორის მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვისა და თავისუფალ მდგომარეობაში მოსარჩელისათვის გადაცემის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, საზოგადოება ეწევა კომერციულ საქმიანობას და საკუთრებაში გააჩნია სხვადასხვა სატრანსპორტო ტექნიკა, მათ შორის, ექსკავატორი, რომელსაც, საწარმოს ინტერესების შესაბამისად, ამუშავებდა მოსარჩელის მძღოლი – მოპასუხე.

3. მოპასუხემ უარი განაცხადა ექსკავატორის საწარმოსათვის დაბრუნებაზე და არც შემოსავალი საწარმოში აღარ შეჰქონდა. შესაბამისად, მოსარჩელეს ხელი ეშლება კუთვნილი ქონების სარგებლობაში.

მოპასუხის პოზიცია:

4. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ სადავო მოძრავი ნივთი მოსარჩელეს არ ეკუთვნის, რადგან 2008 წელს თავად მოპასუხის მამამ 6000 აშშ დოლარად შეიძინა მოსარჩელისაგან. ფირმის ინტერესიდან გამომდინარე, მოსარჩელე შპს-ს დამფუძნებელმა მას სთხოვა, ექსკავატორი დროებით ფირმის სახელზე რიცხულიყო. ურთიერთნდობის საფუძველზე მხარეები შეთანხმდნენ, შემძენს ექსკავატორის გადაფორმებისაგან დროებით თავი შეეკავებინა. 2014 წელს მოპასუხის მამა გარდაიცვალა. მისი ქონება, მათ შორის, სადავო ექსკავატორიც მემკვიდრეობით მიიღო მოპასუხემ.

5. მოპასუხის განმარტებით, მამასთან ერთად დასაქმებული იყო მოსარჩელე შპს-ში. ისინი მართავდნენ სხვადასხვა სახის ტექნიკას და იღებდნენ ხელფასს. 2008 წლის შემდეგ მამა-შვილს შპს-ში სადავო ექსკავატორზე არ უმუშავიათ. მოგვიანებით გარდაიცვალა შპს-ს დამფუძნებელი, ხოლო მისმა მემკვიდრემ უარი განაცხადა ტრაქტორის გადაფორმებაზე.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

6. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 ივნისის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, რაც მოპასუხემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 7 მარტის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება კი დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

8. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოსარჩელე შპს სამეწარმეო რეესტრში მეწარმე სუბიექტად რეგისტრირებულია 2005 წლის 16 მარტიდან და სამეწარმეო საქმიანობას ახორციელებს სხვადასხვა ტიპის სატრანსპორტო ტექნიკის გამოყენებით, რომლითაც ასრულებს დაკვეთებს და იღებს მოგებას.

9. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მომსახურების სააგენტოში სადავო ავტოსატრანსპორტო საშუალება რეგისტრირებულია შპს-ს საკუთრებად და ირიცხება მოსარჩელის ბალანსზე.

10. 2012 წლის 30 დეკემბრის მდგომარეობით მოსარჩელემ სადავო ექსკავატორით სხვა შპს-ს სასარგებლოდ განახორციელა 2 975 ლარის ღირებულების მომსახურება. მითითებული პერიოდისათვის ექსკავატორი მოსარჩელის მფლობელობაში იყო.

11. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ 2012 წლის დეკემბრის შემდგომი პერიოდისათვის მოსარჩელის მიერ სადავო ნივთის ფლობის ფაქტი არ დასტურდება და ამ პერიოდიდან ივარაუდება, რომ იგი იმყოფება მოპასუხესთან. განსახილველი სარჩელი აღძრულია 2016 წლის 13 დეკემბერს, ამდენად, დადგენილია, რომ მოპასუხის მიერ ნივთის ფლობიდან სარჩელის აღძვრამდე პერიოდი 4 წელს არ აღემატება. საქმის მასალებით არ დასტურდება მოპასუხის მამკვიდრებლის (მამის) მიერ მოსარჩელისათვის ექსკავატორის საფასურის გადახდა და მითითებული ნივთის ყიდვა, შესაბამისად, მოპასუხეს სადავო ქონების ფლობის სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნია.

12. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ რაიონულმა სასამართლომ სამართლებრივად სწორად შეაფასა დადგენილი ფაქტები და მართებულად მიუთითა, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომში – სსკ) 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, აპელანტი ვალდებული იყო, მესაკუთრისათვის კუთვნილი ქონება დაებრუნებინა.

13. სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, მესაკუთრედ ყოფნის პრეზუმფციაზე იმ შემთხვევაში შეიძლება მსჯელობა, როცა სადავოა, თუ ვის შეიძლება ეკუთვნოდეს ნივთი.

14. სსკ-ის 158-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ივარაუდება, რომ ნივთის მფლობელი არის მისი მესაკუთრე. ეს წესი არ მოქმედებს იმ შემთხვევაში, როცა ნივთზე საკუთრებითი ურთიერთობის ხასიათი ვლინდება საჯარო რეესტრიდან. საკუთრების პრეზუმფცია არ გამოიყენება არც ძველი მფლობელის მიმართ, თუ მან ეს ნივთი დაკარგა, მოჰპარეს ან სხვაგვარად გავიდა იგი მისი მფლობელობიდან. საკუთრების პრეზუმფცია მოქმედებს

ძველი მფლობელის სასარგებლოდ მხოლოდ მისი მფლობელობის პერიოდში. აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებული ვარაუდი (პრეზუმფცია) ასახავს იმ შემთხვევებს, როდესაც ბრუნვის მონაწილეთათვის უცნობია მფლობელობის უკან არსებული უფლება, ხშირ შემთხვევაში უცნობია მფლობელის უფლებები, მაგრამ სამართლებრივი წესრიგი მოითხოვს, დავეყრდნოთ მფლობელის კეთილსინდისიერებას და იგი, საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე, ნივთის მესაკუთრედ მივიჩნიოთ (სუსგ ას-262-253-2012, 25.06.12წ.).

15. იმის გათვალისწინებით, რომ სადავო ექსკავატორის მესაკუთრედ, სსკ-ის 158-ე მუხლის საფუძველზე, მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელე არ ივარაუდება, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ უნდა შემოწმდეს, ხომ არ არის განხორციელებული მოძრავ ნივთზე საკუთრების შეძენის სსკ-ის 186-ე მუხლის პირველი ნაწილით (მოძრავ ნივთზე საკუთრების გადასაცემად აუცილებელია, რომ მესაკუთრემ ნამდვილი უფლების საფუძველზე გადასცეს შემძენს ნივთი) გათვალისწინებული წინაპირობები. საქმის მასალებიდან გამომდინარე, ნათელია, რომ ასეთი საფუძველიც არ გამოვლენილა.

16. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აპელანტის პოზიცია იმის თაობაზე, რომ სადავო ქონების მართლობიერი მფლობელია და პირველ რიგში მიუთითა თავად სააპელაციო საჩივარში დაფიქსირებულ გარემოებებზე, კერძოდ: ურთიერთნდობის საფუძველზე შპს-ს აწ უკვე გარდაცვლილ დირექტორთან და დამფუძნებელ პარტნიორთან შეჯერდა, რომ პრობლემების მოგვარების შემდგომ მოპასუხეს დაურეგისტრირებდა ექსკავატორს'. სააპელაციო საჩივარში ასევე მითითებულია: სადავო პერიოდში გადაწყვეტილებებს იღებდა დამფუძნებელი პარტნიორი, გარდაცვლილი დამფუძნებლის მეუღლე, რომელიც იმთავითვე არ გამოირჩეოდა კეთილგანწყობით, როგორც მოპასუხის, ასევე, სხვა პირების მიმართ. აღნიშნულიდან გამომდინარე, დირექტორს არ შეეძლო, პარტნიორის ნების წინააღმდეგ ოპერაციები შეესრულებინა. აპელანტმა ასევე მიუთითა, რომ ნივთს ფლობს, როგორც საკუთარს. იგი შეიძინა მისმა მამკვიდრებელმა საფასურის გადახდის სანაცვლოდ. მესაკუთრემ ნამდვილი უფლების საფუძველზე გადასცა იგი. ნივთს ფლობს კეთილსინდისიერად, რადგან ის მიღებული აქვს უფლებამოსილი პირისაგან.

17. სააპელაციო პალატამ, აპელანტის ზემოთ მითითებული მსჯელობიდან გამომდინარე, განმარტა, რომ სადავო ნივთის საფასურის გადახდის დადასტურების შემთხვევაშიც კი აპელანტი ვერ იქნება სადავო ნივთის კეთილსინდისიერი შემძენი, რადგან ასეთ შემთხვევაში მესაკუთრემ ნივთი უნდა გაასხვისოს ნამდვილი უფლების საფუძველზე და მფლობელმა ის უნდა მიიღოს უფლებამოსილი პირისაგან (აპელანტიც სწორად შენიშნავს, რომ ნივთის ფლობის კეთილსინდისიერება მიბმულია პირთან, რომელსაც აქვს ამ ნივთის გასხვისების უფლებამოსილება).

18. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ შპს-ს აწ გარდაცვლილ დამფუძნებელს სადავო ექსკავატორის გაყიდვის უფლებამოსილება არ გააჩნდა, რადგან აღნიშნული ნივთი შპს-ს კუთვნილება იყო, ირიცხებოდა მის

ბალანსზე, ხოლო მითითებული საწარმოს დამფუძნებელი პარტნიორი, აპელანტისვე განმარტებით, ასევე, იყო დამფუძნებლის მეუღლე (რომელიც იმთავითვე არ გამოირჩეოდა მოპასუხის მიმართ კეთილგანწყობით), ხოლო აწ გარდაცვლილი დამფუძნებელი პარტნიორის ნების წინააღმდეგ ვერ მიიღებდა საწარმოს კუთვნილი ნივთის გასხვისების შესახებ გადაწყვეტილებას. ასეთ პირობებში მოპასუხე მის მიერ მითითებული გარიგებით სადავო ექსკავატორის მესაკუთრე ვერ გახდება.

19. „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის 47-ე მუხლის, 54-ე მუხლის მე-6 პუნქტის „ლ“ ქვეპუნქტის თანახმად, აპელანტისათვის, რომელიც ამავე საწარმოში მუშაობდა მძლოლად წლების განმადლობაში, იმთავითვე ცნობილი იყო, რომ გამსხვისებელი მესაკუთრეს არ წარმოადგენდა. შესაბამისად, გონივრული წინდახედულობის ფარგლებში მას უნდა სცოდნოდა ისიც, რომ უფლებამოსილი პირი (საწარმოს პარტნიორი) სადავო ექსკავატორის გასხვისებაზე თანახმა არ იყო. სააპელაციო პალატამ აქვე მიუთითა სააპელაციო საჩივარშივე დაფიქსირებულ აპელანტის პოზიციაზე, რომ „დირექტორს არ შეეძლო პარტნიორის ნების წინააღმდეგ ოპერაციები შეესრულებინა“.

20. სსკ-ის 158-ე მუხლის მიხედვით ივარაუდება, რომ ნივთის მფლობელი არის მისი მესაკუთრე. აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებული ვარაუდი ასახავს იმ შემთხვევებს, როდესაც ბრუნვის მონაწილეთათვის უცნობია მფლობელობის უკან არსებული უფლება. ხშირ შემთხვევაში უცნობია მფლობელის უფლებები, მაგრამ სამართლებრივი წესრიგი მოითხოვს, დავეყრდნოთ მფლობელის კეთილსინდისიერებას და მიღებული იქნას იგი, როგორც ნივთის მესაკუთრე; ამავე კოდექსის 186-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მოძრავ ნივთებზე საკუთრების უფლების გადასაცემად აუცილებელია, რომ მესაკუთრემ ნამდვილი უფლების საფუძველზე გადასცეს შემძენს ნივთი.

21. სააპელაციო პალატა არ დაეთანხმა აპელანტის მოსაზრებას, რომ მან სადავო ექსკავატორზე საკუთრების უფლება ხანდაზმულობით შეიძინა.

22. სსკ-ის 165-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო პალატამ საქმის მასალებით დაადგინა, რომ 2012 წლის 30 დეკემბრის მდგომარეობით მოსარჩელემ სადავო ექსკავატორით განახორციელა 2 975 ლარის ღირებულების მომსახურება, ანუ მითითებული პერიოდისათვის სადავო ნივთი მის მფლობელობაში იყო, ხოლო სარჩელი აღიძრა 2016 წლის 12 დეკემბერს, რითაც დადასტურებულია, რომ მოსარჩელის მიერ სადავო ნივთის ბოლო მფლობელობიდან სარჩელის აღძვრამდე პერიოდი მოიცავს 4 წელს.

23. ვინაიდან საქმის მასალებით არ დასტურდება 2012 წლის დეკემბრის შემდგომი პერიოდისათვის მოსარჩელის მიერ სადავო ნივთის ფლობა, სააპელაციო პალატამ ივარაუდა, რომ მითითებული პერიოდიდან მოპასუხე ფლობს სადავო ნივთს, რაც 2016 წლის 13 დეკემბრისათვის მოსარჩელემ სადავო გახადა სარჩელით. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოპასუხის მიერ ნივთის ფლობის ვადა 4 წელს არ აღემატება, რაც ზემოთ მითითებული

ნორმის (სსკ-ის 165-ე მუხლი) თანახმად მოძრავ ნივთზე საკუთრების ხანდაზმულობით შეძენისათვის საკმარისი არ არის.

24. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომში – სსსკ) მე-4 და 102-ე მუხლებზე მითითებით, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მოსარჩელემ სარწმუნოდ დაადასტურა სარჩელის საფუძვლად მითითებული გარემოებები, რითაც მან უზრუნველყო ამ კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი ნაწილით მისთვის დაკისრებული მტკიცების ტვირთის რეალიზება. რაც შეეხება მოპასუხის განმარტებას იმის თაობაზე, რომ იგი 9 წელი უწყვეტად ფლობდა სადავო ექსკავატორს, სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, მხოლოდ განმარტება ვერ გამოდგება საკმარის საფუძვლად, რომ დადასტურდეს მოძრავი ნივთის მართლზომიერი მფლობელობა, რადგან სადავო ნივთის მართლზომიერად ფლობის მტკიცების ტვირთი ეკისრება სწორედ მართლზომიერ მფლობელობაზე მიმითითებელ მხარეს. სსკ-ის 102-ე მუხლის მიხედვით, ფაქტობრივი გარემოებების მტკიცების ვალდებულება მხარეებს აკისრიათ, რომლებიც თავიანთ სამართლებრივ მოთხოვნას აღნიშნულ გარემოებებს აფუძნებენ.

25. სააპელაციო პალატამ გაითვალისწინა, რომ მოპასუხეს/აპელანტს სასამართლოსათვის არ მიუთითებია კანონით გათვალისწინებული რომელიმე საფუძვლით სადავო მოძრავი ქონების მართლზომიერი ფლობის თაობაზე და ამ გარემოების დამადასტურებელ მტკიცებულებაზე. სააპელაციო პალატამ დადასტურებულად მიიჩნია, რომ აპელანტი არ წარმოადგენს მოსარჩელის საკუთრებაში რეგისტრირებული ქონების მართლზომიერ მფლობელს და ამ ქონების დაკავების უფლება არ გააჩნია.

26. სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის, 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის, ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დამატებითი ოქმის პირველი მუხლის პირველი აბზაცისა და საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სააპელაციო პალატამ ჩათვალა, რომ მოცემულ შემთხვევაში საქმეში წარმოდგენილი მასალებით არ დგინდება აპელანტის მიერ მოძრავი ქონების მართლზომიერად ფლობის ფაქტი. სსკ-ის 168-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო, ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას.

27. ამდენად, საქალაქო სასამართლომ მართებულად მიიჩნია, რომ სარჩელი უნდა დაკმაყოფილებულიყო, ვინაიდან არსებობდა სსკ-ის 170-172-ე მუხლებით გათვალისწინებული ყველა წინაპირობა: (ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება).

28. სააპელაციო პალატამ სსკ-ის 172-ე და 162-ე მუხლების საფუძველზე განმარტა, რომ მოპასუხის მართლზომიერი მფლობელობა სარწმუნოდ ვერ დადასტურდა, რაც იმაზე მიუთითებს, რომ სადავო ნივთის კანონიერ მესაკუთრეს სრული უფლება ჰქონდა, მისი საკუთრების უკან დაბრუნება მოეთხოვა.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

29. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხებ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა შემდეგი საფუძვლებით:

30. კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ არ გამოიყენა კანონი რომელიც უნდა გამოეყენებინა – სსკ-ის 165-166, 186-197-ე მუხლები და გამოიყენა „საგზაო მოძრაობის უსაფრთხოების შესახებ“ საქართველოს კანონი, ასევე, „მეწარმეთა შესახებ“ კანონის 47-ე და 54-ე მუხლები, რომელიც არ უნდა გამოეყენებინა.

31. კასატორმა იხელმძღვანელა სსკ-ის 148-ე და 149-ე მუხლებით, 186-ე მუხლით და განმარტა, რომ კანონი აწესრიგებს მოძრავი ნივთის შეძენის წესს და ადგენს, რომ საკუთრების გადასაცემად აუცილებელია, მესაკუთრემ ნამდვილი უფლების საფუძველზე გადასცეს შემძენს ნივთი. კანონმდებელი ამომწურავად ადგენს შემთხვევებს, საკუთრების გადაცემის იურიდიული შედეგის დადგომისათვის, თუ რა განიხილება ნივთის გადაცემად, ასეთად კი, მიჩნეულია შემდეგი: შემძენისათვის ნივთის ჩაბარება პირდაპირ მფლობელობაში; არაპირდაპირი მფლობელობის გადაცემა ხელშეკრულებით, რომლის დროსაც წინა მესაკუთრე შეიძლება დარჩეს პირდაპირ მფლობელად; მესაკუთრის მიერ შემძენისათვის მესამე პირისაგან მფლობელობის მოთხოვნის უფლების მინიჭება.

32. კასატორმა მიუთითა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განმარტებაზე, რომ საკუთრების უფლების წარმოშობის საფუძვლები ამომწურავადაა დადგენილი სსკ-ით, რომელიც ერთმანეთისაგან განასხვავებს მოძრავ და უძრავ ნივთებზე საკუთრების შეძენის სამართლებრივ რეჟიმს. ამავე კოდექსის 186-197-ე მუხლებით განსაზღვრულია რა მოძრავ ნივთებზე საკუთრების შეძენის საფუძვლები, ეს წესები თანაბრად ვრცელდება ყველა მოძრავ ნივთზე და იგი არ ადგენს მოძრავ ნივთზე საკუთრების შესაძენად სავალდებულო რეგისტრაციას. რეგისტრაციის განხორციელება არ წარმოადგენს სამოქალაქო-სამართლებრივ აქტს, იგი მხოლოდ საგზაო მოძრაობის უსაფრთხოების უზრუნველყოფის სამართლებრივ საფუძველს ქმნის და თავისი არსით ადმინისტრაციული სამართლის სფეროს განეკუთვნება.

33. „საგზაო მოძრაობის უსაფრთხოების შესახებ“ საქართველოს კანონის პირველი მუხლის შესაბამისად, ეს კანონი განსაზღვრავს საქართველოს ტერიტორიაზე საგზაო მოძრაობის უსაფრთხოების უზრუნველყოფის სამართლებრივ საფუძველს. აღნიშნული კანონით იმპერატიულად დადგენილია სატრანსპორტო საშუალებათა სავალდებულო რეგისტრაცია, რაც თავისთავად არ წარმოადგენს ნივთზე საკუთრების წარმოშობის საფუძველს. ამდენად, მხოლოდ ის ფაქტი რომ სადავო ექსკავატორი მოსარჩელის სახელზეა რეგისტრირებული, არ ნიშნავს, რომ ის ჩაითვალოს მის უპირობო საკუთრებად.

34. მოსარჩელის მოთხოვნის სამართლებრივ საფუძველს წარმოადგენს სსკ-ის 172-ე მუხლი, რაც გულისხმობს უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვას (ვინდიკაციური სარჩელი). ესაა სარჩელი, რომელსაც მესაკუთრე მაშინ იყენებს, როდესაც შელახულია ნივთზე მისი მფლობელობა, სახელდობრ, როცა მესაკუთრის ქონება უკანონო მფლობელის ხელთაა, თუმცა ამ შემთხვევაში შემდეგი წინაპირობები უნდა არსებობდეს: 1. უნდა არსებობდეს ნივთის მესაკუთრე და 2. მფლობელს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება. მოცემულ შემთხვევაში არცერთი გარემოება არ დადასტურდა, კერძოდ, მოსარჩელე არ არის ნივთის მესაკუთრე, რადგან კასატორმა ნივთი უფლებამოსილი მესაკუთრისაგან ნასყიდობის წესით იყიდა და შსს მომსახურების სააგენტოში რეგისტრაციის არსებობა არ წარმოადგენს უპირობოდ საკუთრების უფლებას. კასატორმა მიიჩნია, რომ არა მხოლოდ უფლებამოსილია, ფლობდეს სადავო მოძრავ ნივთს, არამედ, სამოქალაქო სამართლის პრინციპებიდან გამომდინარე, ნივთის მესაკუთრედ ითვლება.

35. ასევე, კასატორმა აღნიშნა, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი ითვალისწინებს მოძრავ ნივთებზე საკუთრების უფლების შეძენას ხანდაზმულობით. მფლობელობითი ხანდაზმულობის საფუძველზე საკუთრების უფლების შესაძენად აუცილებელია, არსებობდეს ამავე კოდექსის 165-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ყველა პირობა, როგორებიცაა: 1) ნივთის ფლობა როგორც საკუთარისა; 2) ნივთის ფლობა კეთილსინდისიერად; 3) ნივთის ფლობა კანონით განსაზღვრული დროის განმავლობაში. განსახილველ შემთხვევაში დადასტურდა სამივე პირობის არსებობა.

36. კასატორმა მიუთითა, რომ ხანდაზმულობის საფუძველზე საკუთრების შესაძენად საჭიროა, ნივთის მფლობელმა ამტკიცოს, რომ იგი ნივთს ფლობდა უწყვეტად. 166-ე მუხლის მიხედვით, საკმარისია პირმა დაამტკიცოს, რომ იგი ნივთს ფლობდა დროის გარკვეული მონაკვეთის დასაწყისში და ბოლოს, რა დროსაც მოქმედებს ვარაუდი, რომ მისი მფლობელობა გრძელდებოდა დროის შუა პერიოდშიც.

37. კასატორმა ჩათვალა, რომ სააპელაციო სასამართლომ არასწორად დაადგინა საქმისათვის მნიშვნელოვანი ფაქტობრივი გარემოებები, ზედპირულად შეისწავლა საქმის მასალები და არასწორად აითვალა ხანდაზმულობის ვადა.

38. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 27 ივნისის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

39. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

40. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოსარჩელე შპს სამეწარმეო რეესტრში მეწარმე სუბიექტად რეგისტრირებულია 2005 წლის 16 მარტიდან და სამეწარმეო საქმიანობას ახორციელებს სხვადასხვა ტიპის სატრანსპორტო ტექნიკის გამოყენებით, რომლითაც ასრულებს დაკვეთებს და იღებს მოგებას.

41. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მომსახურების სააგენტოში სადავო ავტოსატრანსპორტო საშუალება რეგისტრირებულია შპს-ს საკუთრებად და ირიცხება მოსარჩელის ბალანსზე.

42. 2012 წლის 30 დეკემბრის მდგომარეობით მოსარჩელემ სადავო ექსკავატორით სხვა შპს-ს სასარგებლოდ განახორციელა 2 975 ლარის ღირებულების მომსახურება. მითითებული პერიოდისათვის ექსკავატორი მოსარჩელის მფლობელობაში იყო.

43. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ 2012 წლის დეკემბრის შემდგომი პერიოდისათვის მოსარჩელის მიერ სადავო ნივთის ფლობის ფაქტი არ დასტურდება და ამ პერიოდიდან ივარაუდება, რომ იგი იმყოფება მოპასუხესთან. განსახილველი სარჩელი აღძრულია 2016 წლის 13 დეკემბერს, ამდენად, დადგენილია, რომ მოპასუხის მიერ ნივთის ფლობიდან სარჩელის აღძვრამდე პერიოდი 4 წელს არ აღემატება. საქმის მასალებით არ დასტურდება მოპასუხის მამკვიდრებლის (მამის) მიერ მოსარჩელისათვის ექსკავატორის საფასურის გადახდა და მითითებული ნივთის ყიდვა, შესაბამისად, მოპასუხეს სადავო ქონების ფლობის სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნია.

44. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით მოპასუხემ მიიჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ არასწორად დაადგინა საქმისათვის მნიშვნელოვანი ფაქტები, ვინაიდან მას არა მხოლოდ სადავო მოძრავი ნივთის ფლობის, არამედ მასზე საკუთრების უფლებაც გააჩნია.

45. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი

სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

46. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

47. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. ჯღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, №7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30).

48. განსახილველ შემთხვევაში დავის საგანი ეხება მოძრავი ნივთის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვას.

49. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალში საკუთრების უფლება ფართოდაა განმარტებული და იგი მოიცავს მთელ რიგ ქონებრივ/ფულად უფლებებს, რომელიც საკუთრებიდან გამომდინარეობს. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში RYSOVSKYY v. UKRAINE განმარტა, რომ როდესაც სასწორზე დევს საზოგადოებრივი ინტერესი, განსაკუთრებით, როდესაც საქმე ეხება ადამიანის ფუნდამენტალურ უფლებებს, როგორიცაა მაგალითად საკუთრების უფლება, საჯარო ხელისუფლება უნდა მოქმედებდეს კეთილსინდისიერების ფარგლებში, სათანადოდ და, რაც მთავრია, შესაბამისად. (RYSOVSKYY v. UKRAINE, 2012)

50. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში – მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ განმარტა: „იმის აღიარებით, რომ ყოველ ადამიანს აქვს თავისი საკუთრებით (ქონებით) შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება, მუხლი პირველი არსებითად უზრუნველყოფს საკუთრების უფლებას. ეს არის სრულიად ცხადი წარმოდგენა, რომელსაც ტოვებს სიტყვები „საკუთრება“ და „საკუთრების გამოყენება“. (მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება განაცხ. №6833/74, სტრასბურგი, 1979 წლის 13 ივნისი).

51. სხვა საქმეზე ევროპული სასამართლო იმეორებს, რომ „საკუთრების

ცნებას დამატებითი №1 ოქმის პირველი მუხლის მიხედვით, დამოუკიდებელი მნიშვნელობა აქვს, რომელიც არ შემოიფარგლება ფიზიკური ნივთების ფლობით და ის დამოუკიდებელია ეროვნულ კანონმდებლობაში არსებული ოფიციალური კლასიფიკაციისგან: „საკუთრების“ ცნება არ შემოიფარგლება „არსებული საკუთრებით“, არამედ ის შეიძლება მოიცავდეს აქტივებს, სარჩელების ჩათვლით, რომლებთან დაკავშირებითაც განმცხადებელს შეუძლია განაცხადოს, რომ მას გააჩნია, საკუთრების უფლებისა ან ქონებრივი ინტერესის ეფექტური გამოყენების გონივრული და „კანონიერი მოლოდინი“ (იხ. იონერილდიზი თურქეთის წინააღმდეგ, დიდი პალატა, №-8939/99, § 124, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2004-XII და პრინცი ჰანს-ადამ II ლიხტენშტეინი გერმანიის წინააღმდეგ; დიდი პალატა, N42527/98, § 83, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2001-VIII).

52. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.

53. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია, მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება.

54. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლობიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება. (სუს №ას-1082-1039-2016, 2017 წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-1375-1295-2017 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინება).

55. საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო პალატის მიერ დადგენილ გარემოებებს, რომელთა მიხედვით დადგენილია ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილების ზემოთ მითითებული სამივე წინაპირობის არსებობა. აღნიშნული მსჯელობის უარსაყოფად კასატორს დასაშვები და დასაბუთებული საკასაციო პრეტენზია არ წარმოუდგენია.

56. მოპასუხემ ვერ დაადასტურა, რომ სადავო ავტოსატრანსპორტო საშუალების მართლობიერი მფლობელია.

57. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სსკ-ის 158-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ივარაუდება, რომ ნივთის მფლობელი არის მისი მესაკუთრე. ეს წესი არ მოქმედებს იმ შემთხვევაში, როცა ნივთზე საკუთრებითი ურთიერთობის ხასიათი კლინდება საჯარო რეესტრიდან. საკუთრების პრეზუმფცია არ გამოიყენება არც ძველი მფლობელის მიმართ, თუ მან ეს ნივთი დაკარგა, მოჰპარეს ან სხვაგვარად გავიდა იგი მისი

მფლობელობიდან. საკუთრების პრეზუმფცია მოქმედებს ძველი მფლობელის სასარგებლოდ მხოლოდ მისი მფლობელობის პერიოდში.

58. აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებული ვარაუდი (პრეზუმფცია) ასახავს იმ შემთხვევებს, როდესაც ბრუნვის მონაწილეთათვის უცნობია მფლობელობის უკან არსებული უფლება, ხშირ შემთხვევაში უცნობია მფლობელის უფლებები, მაგრამ სამართლებრივი წესრიგი მოითხოვს, დავეყრდნოთ მფლობელის კეთილსინდისიერებას და იგი, საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე, ნივთის მესაკუთრედ მივიჩნიოთ (სუსგ 4.06.2012წ. საქმე №ას-1777-1755-2011).

59. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში არ არსებობს ზემოთ მითითებული ნორმით გათვალისწინებული ვარაუდის გამოყენების საჭიროება, რადგან გასაჩივრებული განჩინებით უტყუარად დგინდება, რომ სადავო მოძრავი ნივთი წარმოადგენს მოსარჩელის საკუთრებას და ირიცხება შპს-ს ბალანზე, რაც დადასტურებულია საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებებით.

60. საკასაციო სასამართლო იზიარებს კასატორის მსჯელობას მოძრავ ნივთზე საკუთრების უფლების წარმოშობის წესის შესახებ, კერძოდ, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სტაბილური პრაქტიკის თანახმად, საკუთრების უფლების წარმოშობის საფუძვლები ამომწურავადაა დადგენილი საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით, რომელიც ერთმანეთისაგან განასხვავებს მოძრავ და უძრავ ნივთებზე საკუთრების შეძენის სამართლებრივ რეჟიმს. ამავე კოდექსის 186-197-ე მუხლებით განსაზღვრულია რა მოძრავ ნივთებზე საკუთრების შეძენის საფუძვლები, ეს წესები თანაბრად ვრცელდება ყველა მოძრავ ნივთზე და იგი არ ადგენს მოძრავ ნივთზე საკუთრების შესაძენად სავალდებულო რეგისტრაციას (სუსგ 27.10.2011წ. საქმე №ას-914-954-2011, 5.12.2014წ. საქმე №ას-658-625-2014, 23.03.2016წ. საქმე №ას-1189-1119-2015).

61. აღნიშნული მსჯელობის თანახმად, სადავო მოძრავი ნივთის შესაძენად ექსკავატორზე საკუთრების უფლების რეგისტრაცია სავალდებულო არ იყო, თუმცა ნასყიდობის ფაქტი უნდა დადასტურებულიყო სხვა სახის მტკიცებულებებით.

62. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო სამართალწარმოება აგებულია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპზე. სსსკ-ის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით

მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით.

63. დასახელებული ნორმების თანახმად, სამოქალაქო პროცესში მხარეები ვალდებული არიან, სათანადო მტკიცებულებების წარდგენის გზით დაადასტურონ მათი პოზიციის გასამყარებლად მითითებული გარემოებების არსებობა. კანონით გათვალისწინებული შემთხვევების გარდა, რომელიც ადგენს მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების სპეციფიკურ წესს, მოსარჩელეს ევალება სასარჩელო განცხადებაში ასახული ფაქტების მტკიცება, ხოლო მოპასუხე მოვალეა, სარჩელისაგან თავდაცვის მიზნით, ქმედითად უარყოს მოსარჩელის არგუმენტები, წარადგინოს იმგვარი მტკიცებულებები, რომლებიც გააქარწყლებს მოსარჩელის მიერ დასახელებულ ფაქტებს. წინააღმდეგ შემთხვევაში მხოლოდ მოპასუხის ზეპირი განმარტება მოსარჩელის პოზიციას ვერ გადაწონის და მხარისათვის არახელსაყრელ მატერიალურ-სამართლებრივ შედეგს გამოიწვევს.

64. განსახილველ შემთხვევაში კინდიკაციური სარჩელისაგან თავდაცვის მიზნით წარდგენილ შესაგებელში მოპასუხემ აღნიშნა, რომ სადავო უძრავი ნივთი მემკვიდრეობით მიიღო მამისაგან, რომელმაც, თავის მხრივ, ექსკავატორი შეიძინა მოსარჩელესთან ზეპირი ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე. ამგვარ პირობებში მოპასუხის მტკიცების საგანს შეადგენდა მამამისსა და მოსარჩელეს შორის ნასყიდობის ხელშეკრულების დადების ფაქტი, თუმცა საკუთარი განმარტების გარდა, მხარემ ვერ დაადასტურა მითითებული სადავო გარემოება რაიმე სარწმუნო მტკიცებულებით, მაგალითად, წერილობითი მტკიცებულებებით, თუნდაც იმის გათვალისწინებით, რომ მოსარჩელე წარმოადგენს კერძო სამართლის იურიდიულ პირს. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მოპასუხის შესაგებელი მართებულად არ გაიზიარა.

65. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამართლებრივ საფუძველს მოკლებულია კასატორის მითითება შეძენით ხანდაზმულობაზე, რადგან, როგორც ზემოთ აღინიშნა, მან სადავო მოძრავ ნივთზე ნასყიდობის ხელშეკრულების დადების ფაქტი ვერ დაადასტურა.

66. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

67. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

68. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს

ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძვლით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

69. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

70. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

71. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად, თუ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნება მიჩნეული, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70%. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ი----- ლ-----ის მიერ 2018 წლის 26 ივნისს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 150 ლარის 70% – 105 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ბ---- ზ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ ბ---- ზ-----ეს (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ი----- ლ-----ის მიერ 2018 წლის 26 ივნისს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 150 ლარის 70% – 105 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავეძე

ე. გასიტაშვილი